

Børne Blad

Udkommer hver søndag.

Nr. 50.

14de december 1902.

28de aarg.

Den første fangst.

Børneblad

ubkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstud. I pakker til en adresse paa over 5 eksemplarer leveres det for 40 cents, og over 25 eksemplarer for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Alt vedkommende reaktioner af bladet sendes til Rev. D. B. Bangsnes, Story City, Iowa.

Penge og bestillinger samt alt, hvad der angaar ekspektionen, sendes direkte til

Lutheran Publishing House, Decorah, Iowa

Entered at the Post Office at Decorah, Iowa,
as second-class matter.

Forklaring

over

Luthers lille Katekisme.

20 de Læse.

79. Hvorledes skal vi bruge vort gods?

Vi skal bruge vort gods som tro husholdere over Guds gaver og komme ihu, at han vil træde os til regnskab.

Efs.: Den rige mand, Luf. 16, 19-31. — De betroede pengesummer, Matt. 25, 14-30.

80. Hvad befaler da Gud os i det syvende bud?

Gud befaler os i det syvende bud, at vi skal være rebelige og hjælpsomme i al vor færds og gjøre, hvad vi kan, forat det maa gaa vor næste vel.

Salme 101, 6. Mine øine ser efter de trofaste i landet.

Hebr. 13, 16. Glemmer ikke at gjøre vel og at meddele! Thi saadanne ofre behager Herren vel.

Matt. 5, 7. Salige er de barmhjertige; thi dem skal vederfares barmhjertighed.

Ordspr. 19, 17. Den, som forbarmer sig over den fattige, laaner Herren.

Jaf. 2, 13. Der skal gaa en ubarmhjertig dom over den, som ikke gjør barmhjertighed.

Napas lille ven.

Af Johannes A. Barstad.

Han sad i sorgtunge tanker. Sneen drev mod vinduet og lagde hvide bremmer om ruderne rammer. Tankerne var ude ved den lille grabhøj, som for nogle uger siden var opkastet. Den hvide, rene snefarve minde om det hvide lin, hun blev klædt i, hans lille dei-

lige ven. Og den minde om noget endnu hvidere, dragten hvidere end sne, som hun nu bar i Guds rige.

Han sad og tænkte, og minderne kom og strøg saa dunbløde gennem findet, smaa sømme deilige minder om et libet fort menneskelib, som verden ikke kjenbte eller stjøttede om, et uden spor og merke i den store mhlbrende verden, men som dog for hjemmet og ham var rigere og mere værdt end tusend andre.

Sneen faldt og dækkede stille den lille grabhøi. Taarerne randt og vædede faderens kinder. Og gennem taarerne saa han ind i en egen verden, der minderne i vaagne brømme formede sig til en liden vemodsfuld barnesaga.

Han hufstede saa grant hin stjerne søndagsaften midtsommers, da hun blev født. Blomsterne stod i flor, og skoven duftede sin friskeste livsaande ud i den unge sommer. Han kom hjem fra nabosognet. Tjorden laa saa blank, og fjeldene omkring stod saa lyse og glade, klædte langt opover i sommerens grønt, og sendende hvid sprøit af smaa muntre fossse udover de bratte hamrer, mens smaa brær øverst oppe lyfte som hvide liljer.

Han kom hjem fylbt af denne stjernehed, glad og lys i sind. Da var det, at ogsaa hun kom som en liden sommerens engel. Han mindebes angsten, smerten og det glade bævende haab — og saa den rene, unænelige glæde, da hun laa der i vuggen og alt var vel, da mamas øine søgte den lille hvide vugge og lyfte af overstrømmende lyfte.

Han mindebes den festlige dag, da hun blev baaren til Gud i daaben, da vandet blev øst over hende i Guds hus til den nye fødsel ind i Guds rige. Han mindebes høitidsstunden hjemme med venlige gjester, med pynt af unge birkegrene i stuen og mange blomster. Thi et blomsterbarn skulde den lille være, født i blomsternes tid og selv en Guds blomst plantet ind i denne paa blomster saa altfor fattige menneskeverden.

Og saa mindebes han de dage, som fulgte, mange glade dage som perler paa en lang snor, den ene dag saa lig den anden, i et stille, lyfte- ligt hverdagslib, da hun var stjernen, som lyfte, og da faders og moders bønner særlig dreiede sig om hende, da deres øine med stille glæde søgte hende for at speile sig i hendes lyseblaa øines himmel og for at se, hvordan hun voksede og trivedes. Han mindebes hendes første lallen, hendes første gryende smil, hendes første klodsede leg med de buttede hænder.

Dg han huffede fefttunden, da hun kunde flippe fig og gif de første vraltende ftridt over gulbet, mens mama og papa glade og stolte faa til. Da fvaævede tankerne fremover i frygt og haab, og stille fteg spørgsmaalet op i hans fjael: hvordan, hoor lang vil veien blive, og hvorhen vil den føre? Dg han bad faa inderlig: Herre Gud, vær du med hende paa veien, og før hende fremfor alt ind i din himmel tilflut!

Saa mindebes han den første mørke, truende fth, fom traf op, hendes første alvorlige fygdom. Det var om høften. Beiret var blevet koldt, thi vinteren hantebe paa. Hun begyndte plubfelig at hofte flemt, og faa blev hun faa hæf, at den lille ftemme blev borte. Dertil fik hun faa ondt for at aande, at hun maatte holdes oppe. Da fom doktoren og meldte, at det var den falffe ftrubehofte, fom holdt paa at lukke den lille ftrube. Der anordnebes dampbad. Han huffede, hvordan han felv i angst bhggebe et telt af ftaenger og lagen ober den lille bugge, hebebe ftenes og lagde dem i vandbøtten inde i teltet for at holde det fylbt med damp. Na hvor den ftoð tydelig for ham, den lange nat i angstfuld fpending, da han uafadelig var de hebe ftenes fra fjøttenet. Det var en nat i kamp for det kjære lille liv. Hvor hjertet letnebe, da han endelig merkebe, at aandedrøttet gif friere! Den truende fth fprebtes, og haab og taf fylbte hans fjael. Dg da hun helt var kommet fig, var det fom folen fkinnebe klarere end nogenfinde, og hjemmets lyfe engel for anden gang havde gjort fit indtog.

Han mindebes, hoor gjildt det var at tale med hende, da hun begyndte en fmule at forftaa og at tale felv. Hvor deilig at ftige ned i hendes lille barneverden og folde ud fjaelens fmaa fprættende blade og lade lyfet fra frelferens aafyn fkinne paa dem. Han mindebes lykten, da han merkebe, hvorledes ingen barnehiftoire blandt de mange, han fortalte, intet eventyr, hvor morfomt det end var, faaledes fængflebe hendes find fom hine vidunderlige evigunge fortællinger om barnevennen Jefus. Han huffede de fmaa barnevers, hun lærte, og hvor øiet lyfte, naar hun fik fangen til.

Lyfett fteg minderne om hendes faa juleaftener frem, da hun i fin julephnt jubele omfring juletrøet og fang fine fmaa julefange, fom hun alt længe havde øvet fig paa. Hvor trippebe ikke foden glad, og hvor klang ikke latteren ren og hjertelig, naar gøberne fom frem og hun fik være mammas og papas haandlanger ved ud-

delingen! Han mindebes, hvorledes hun øgede alles glæde ved fin, og hvorledes han i hendes juleglæde blev julebarn igjen.

Dg faa huffede han faa vel de mange lege, fom han havde deltaget i fommen med hende, faaledes snehufet, de bhggebe fommen, da hun vraltede om i sneen og gjorde ugagn, mens hun mente fig at hjelpe aller idrigft. For en glæde, da lyfet om aftenen tændtes inde i det, og hun laa paa knæ ved vinduet i fpifefluen og faa ud paa lyfningen fra snehufet udover sneen! Det var en fnefikke med taarn af iftapper. Da begyndte hendes fantasi at lege, og hun fad og prædikede om kirkegang, falmefang, preft og klofter og fvaævende Guds engle i deilige klæder.

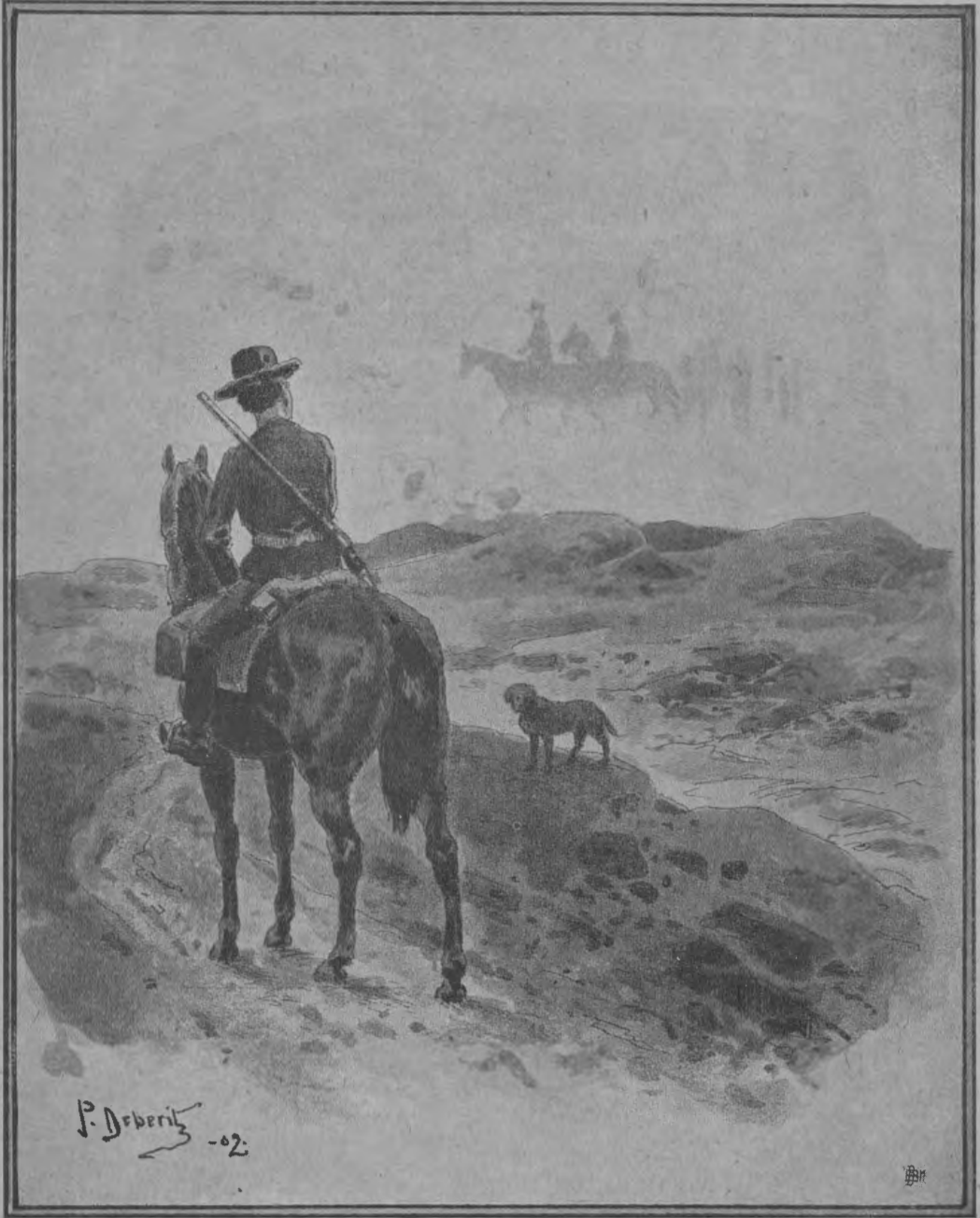
Han mindebes en anden enefamtale, han hørte af hende en fjerneklar vintertvæld. Da fad hun ogsaa ved vinduet og faa op mod den dybe, tindrende himmel. "Der fkinner julen", fagde hun, og faa blev det til en famtale med Jefus i spørgsmaal og fvar om himmelen og livet deroppe, formet efter hendes barnlige foreftillinger.

Han mindebes agningen i kjælebakken, det første beføg paa ifen, da papa traf hende paa den lille kjælte ober den blanke flade, fom hun i forftningen var ræd at betro fig til — den første sneboldkrig, da hun kaffede store klatter paa papas fraft og lo faa hjertelig, hver gang hun traf — den første tur i snebrebet med hætte og vinterkaabe og varme uldne ragger paa de fmaa ben.

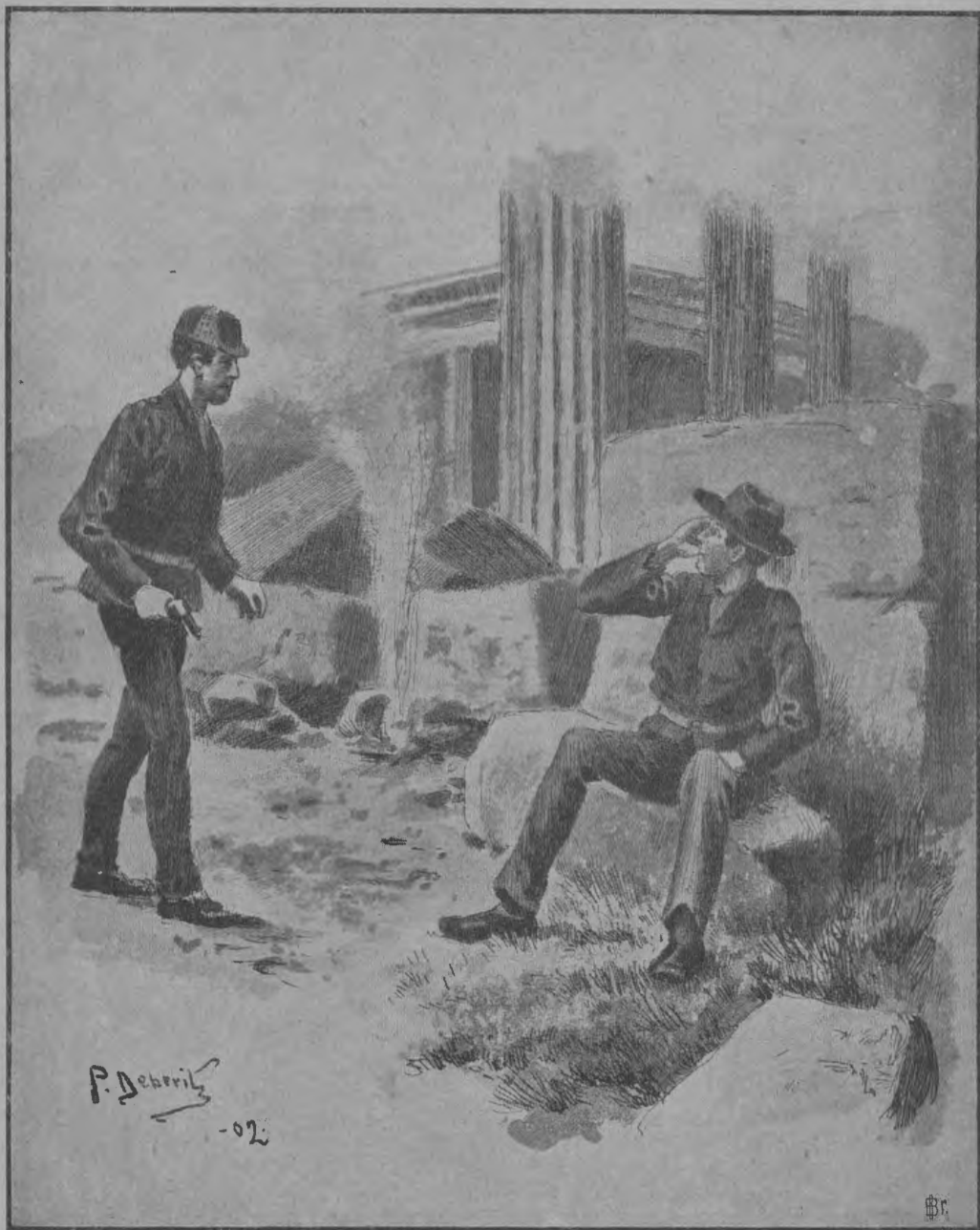
Han huffede legen inde, da hun var rytter og papa heft, da hun huffede fig paa hans fod, da de løb om i ftuen og legede gjemfel, faa mama var ængftelig for de fvaaiende møbler.

Dg faa de mange gjilde ftonder, da hun fad paa mammas eller papas fang, mens fflumringen bredte ftillhed om dem og ilben lyfte faa venlig fra oven! Da gif han med fin fantasi ind i hendes barneland, fortalte om ftoð og fjeld, om dyreliv og blomfterliv, om hei og hav i broget mangfoldighed, men hun fad der ftille og faa fremfor fig med undrende øine, idet Guds fagre verben dæmrede frem i hendes fjael i barnlige billeder. Dg glimt af diiffe fik han ligefom fkimte i de spørgsmaal, hun kunde ftille.

Men han huffede hende ganffe anderledes fra blomfternes deilige tid. Thi blomfterne elfkede hun fremfor alt. Det var fom hun fandt noget kjendt og beflegtet i deres rene farver. Den første hvibveis jubele hun ober,

Paas jagt.

Et uventes mode.

som havde hun fundet en hel stat, og eftersom de øbrige blomster sprang ud og engen tog til at klædes, var hun stadig at finde derude, hvor hun var som hjemme i en stor familie. Hun plukkede buketter til mama, bandt smaa kranser, ordnede de forskellige blomster efter farverne. Og saa gjorde hun dem til legekamerater og gav dem navne, somme var hørn, somme mama og papa og somme tjenere, og saa fik de alle hver sin gjerning at røgte i hendes rigt befolkede blomsterhjem.

Og det var, som hun saa blomsternes karakter i deres form og farve, saa hun kunde give dem helt træffende navne. Den sterke løbetand blev papa og den butte smørblomst den thkfsalvne blide onkel Leib; den fine silkeblomst blev mama, den blyge blaaklokke tante Ragna og den smilende tiritunge blev hendes bedste veninde Gudrid. Rødfollen blev den store Lars dreng, og tjerringroffen blev Amonia enerkone.

(Fortf.)

Lucy.

En bekjendt amerikansk prest, Pentekost, har fortalt følgende om sit første kjære barn:

Vi havde kun et eneste værelse; thi vi var fattige og arbejdede i en ganske liden og uforsmuende menighed. I dette værelse blev vort første barn født. Det var en pige, og hun blev høitidelig overgivet til Herren, at han maatte hellige hende til sin evige eiendom. Vi troede ogsaa, at Herren vilde høre vor bøn og gjøre hende til sit barn, og derfor tilkom det nu os at vaage over barnets sjæl og opdrage hende i Herrens frygt. Hun var ogsaa gjenstand for bestandige bønner i hele sin barndomstid.

Saa snart hun kunde sige et ord, lærte vi hende navnet "Jesus", og hun kunde stamme det dhrebare navn næsten ligesaa snart som sit "mor" og "far". Vor tanke var, at hun for stedse skulde blive under den almægtiges vinger og aldrig vide af noget andet end at være et Guds barn. Tidlig lærte vi hende skriftens ord, og det var hendes tidligste lyst at lytte til bibelens fortællinger.

Efterhaanden merkede vi dog tegn paa den onde natur. Vrede og heftighed dattes tillibe, naar hun blev forstyrret i sine fornøielser eller ikke fik lov at faa sin vilje.

Et tilfælde af ulhdighed foraarsagede os stor sorg og smerte. Da hun var mellem fire og fem aar gammel, var det derfor altfor syn-

ligt, at om hun end ikke var noget særlig usstikkelig barn, var hun dog et Adams barn.

Vi havde derfor megen bekymring for hendes sjæl. — Skulde hun virkelig vokse op uden at ville høre Herren til?

Saaledes gik aarene, til hun var 10 aar gammel, og der var fremdeles intet tegn til, at hun vilde høre Herren til. Hun søgte mere og mere sin egen vilje, og naar hun blev trettefat og formanet med Guds ord, hørte hun sig ikke under Guds aand. I de sidste aar havde vi talt mere til Herren om hende end til hende om Herren. Ofte kom den bitre tanke for mig, at vort barn skulde vokse op som de mange andre uden Gud, men da bad vi endnu inderligere til Herren om hendes frelse.

En dag havde hun forset sig i noget; jeg tror, det var ulhdighed, og jeg havde straffet hende mildt ved at negte hende at komme ud at lege den dag. Men den næste dag tog jeg hende ind i mit studereværelse for at foreholde hende synden og dens følger.

Mit hjerte var meget bedrøbet. Jeg drog hende ind til mig og talte alvorlig med hende om hendes sjæl. Det var nu længe siden, jeg havde haft en saa alvorlig samtale med hende. Jeg skilbrede for hende, hvorledes Gud betragtede synden og dens bitre følger; jeg forsøgte at bringe hendes samvittighed til at spøle syndens hærde, ikke ved strenghed, men med kjærlighed. Jeg tog hende i min favn og sagde ømt:

"Mit kjære barn, du ved, hvor meget jeg holder af dig; du ved ogsaa, hvor din synd har bedrøbet mig, men endnu mere smerter det mig, at du ikke synes at angre dine feil lige overfor Herren. O, mit kjære barn, overgiv dig dog til Jesus, at han maa frelse dig fra synden!"

Jeg saa kun altfor tydelig, at hun ikke syntes om denne tale. Hun sad saa kold og stiv; hun svarede intet, men saa blod ned med et mørkt Blik. Jeg havde talt ud af mit hjerte og lod hende gaa. Hun fløi med et ud af mine arme, som om det var den største lettelse for hende at komme bort fra mig. Hun gik til sin leg, mens jeg blev ved at bede paanh for hende.

Der hengik nu flere maaneber. Der var i den tid en særlig bevægelse i menigheden, og jeg holdt særlige møder for børnene og de unge. Det var med stor glæde, at jeg saa Lucy komme til flere af møderne uopfordret.

En mandag morgen, en uge herefter, vilde jeg just gaa ned i spisestuen, da Lucy mødte mig ved døren til mit studereværelse.

Det forundrede mig at se hende saa tidlig oppe; thi hun var i almindelighed ikke den første til at komme ned til frokosten. Hun kom imod mig med en besynderlig ivrighed, og jeg saa paa hendes ansigt, at hun havde grædt.

"Hvad er der iveien?" spurgte jeg.

Hun svarede ikke straks med ord, men slog sine arme om mig og begyndte at hulke høit, dog ikke som i smerte og bedrøvelse, men af glæde, mens hun kjærtegnede mig ømt. Bludselig sagde hun:

"Jeg har noget at sige dig, far."

Jeg vendte da straks om og drog hende med mig ind i studerebærelset. Jeg satte hende paa mine knæ, og hendes plads var just i den samme stol, hvor hun for et par maaneder siden havde siddet saa uvillig og kold, lyttende til mine formaninger.

"Nu, sig mig da, barn, hvad du har paa hjerte."

"O, kjære far, du huster, hvor sthg jeg var mod dig, da du talte med mig sidst. Jeg har ikke glemt det; jeg har været saa bedrøbet derover og har ofte siden bedet til Gud, at han vilde gjøre mig bedre. Og du huster de smaa møder, du havde for børn. Jeg var med til nogle af dem, og jeg besluttede at give Jesus mit hjerte, men det blev dog ikke til noget. Men igaar, da du talte i kirken, fik jeg at se, hvilken stor synd der var, og jeg gik saa bedrøbet tilfængs om aftenen, undrende paa, om Gud vilde tilgive mig. Saa ved jeg ikke, hvorledes det var, men det var vist Gud selv, der vækkede mig. Det var ganske mørkt; jeg tænkte paa mine synder og alt, hvad du havde fortalt mig om Jesus. Da stod jeg op, knælede ved sengen og bad og gav mit hjerte til Frelseren. Og nu er jeg saa lykkelig; jeg har ligget vaagen hele tiden siden, bare ventende paa, at det skulde blive morgen, saa jeg kunde fortælle dig det."

Hvilket saligt øieblik, baade for fader og barn, og hvilken glæde blandt Guds engle deroppe!

Selvbeherskelse.

Der findes intet, som bedre beviser det danske menneske, end evnen til at beherske sig selv. Men ingen selvbeherskelse uden selbtugt. Man maa v i l l e beherske sig selv; og man maa anstrenge sig til det yderste, forat det kan lykkes. Selv børn trænger at lægge begt paa selvbe-

herstfelse. Du er skabt til at være god, mild, elskværdig og glad. Du er skabt til at være en glæde for dem, som du er sammen med. Stræb alvorlig efter at opfylde denne din bestemmelse! Det trænges, thi der er onde magter, som vil hindre dig i baade selv at være lykkelig og i at gjøre andre lykkelige. Utaalmodighed, drangvillighed, tværhed, daarligt humør, misfornøielse er smaa ræbe, som øbelægger mangen barnehæbe, der ellers vilde have opvist de deiligste blomster.

Kom, saa skal du saa den.

En liden gut, omtrent tolv aar gammel, sad paa trappen udenfor faderens dør med et stykke kage i den ene haand og en stot i den anden. Mens han sad der og spiste paa tagen, kom der løbende en hund, som han straks raabte paa. "Kom hid, Pasop, kom hid", sagde han og holdt frem kagestykket til hunden. Løgende med halen kom denne og saa svært fornøjet ud ved tanken paa tagen. Men netop som den aabnede munden for at tage tagen, gav gutten den et haardt slag over næsen. Hunden satte afgaarde hylende af smerte, mens gutten sad og lo over det puds, han havde spillet det stakars dyr.

En mand, der stod paa den anden side af gaden, lagde merke til guttens stygge adfærd. Han raabte til gutten og sagde: "Her har jeg en ti-cent. Vil du have den?" "Ja, det vil jeg gjerne", sagde gutten. "Kom, saa skal du saa den da." Gutten løb straks over gaden for at saa pengene; men netop som han stak frem haanden for at tage imod pengestykket, gav manden ham et ordentligt rap med stoffen.

"Hvorfor slog du mig?" sagde gutten, og sint var han. "Jeg bad jo ikke om pengene." "Hvorfor slog du hunden? Den bad dig jo ikke om tagen."

Gutten saa med en gang, hvor sthg han havde været mod hunden, og rigtig stamfuld blev han. Og jo mere han tænkte over sagen, jo klarere gik det op for ham, at hans opførsel havde været rigtig sthg. Han gjorde sig selv det løfte, at han aldrig skulde gjøre slikt mere. Det løfte holdt han og blev en brav mand.

Kjære børn! Vær snild mod dyrene!

Den første fangst.

Ole havde sit hjem i en liden bygd. Han var blevet fem aar, men havde aldrig været nede ved bryggen endnu. Hans moder var nemlig bange for, at gutten skulde falde ud og drukne. Men saa kom han en gang derned. Og hvad tror du, han da fik se? Jo, langs bryggetanten sad der en mængde gutter og fiske, de drog virkelig den ene lille fiske efter den anden. Sligt noget havde Ole aldrig set. Nei, hvilken moro! Fra den dag fik ikke Ole ro paa sig, han talte om fiske og drømte om det. Han bad sine forældre om snøre og krog, men de turde ikke lade ham faa det, de var nemlig bange for, at han skulde drukne for dem. — Saa en dag fortæller Oles mama sin kjære gut, at han om et par dage kan fejre sin geburtsdag, at han da skal faa lov til at faa et lidet barneselskab, og at hun skal give dem saa mange kager og nødder, de kan spise. Nu var Ole svært glad i nødder og kager; men han spørger alligevel sin kjære mama, om han ikke heller kan faa et snøre og en krog. Mama kan ikke modstaa guttens bøn længere, han faar, hvad han ønsker, og nu ser du ham sidde ved bryggetanten. Men du ser ikke bare det. Du ser, at han har faaet sin første fiske. Hvor hans ansigt straalere af glæde! Jeg er sikker paa, at han

ikke fisker mere den dag. „Hvorfor det?“ spørger du. Jo, du kan da begribe, at han nu straks maa hjem og vise frem fisken til far og til mor og til alle sine venner.

Dvl. paa billedgaaden i nr. 48.

Oskar angrede sin handlemaade.

Fiskerbillede.

Hvor er fader?

Billedgaade.

÷ n

som

dy

es

Af Hans Gabrielsen.